

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **CD Trade Group s.r.o., IČO: 27084370**
sídlem Malostranské náměstí 36/22, Malá Strana, 118 00 Praha 1
zastoupená Mgr. Petrem Svobodou, advokátem
se sídlem Praha 4, Branická 659/107

proti

žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**
se sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 26. 2. 2020, č. j. ČOI 29017/20/O100/1000/Kra/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 26. 2. 2020, č. j. ČOI 29017/20/O100/ 1000/Kra/Št (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná částečně změnila rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a hl. město Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „prvoinstanční orgán“) ze dne 9. 9. 2019, č. j. ČOI/100984/19/1000, sp. zn. 18726/19/1000 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

I. stupně“ též „prvostupňové rozhodnutí“ či „prvoinstanční rozhodnutí“) ve znění opravného rozhodnutí ze dne 25. 10. 2019, č. j. ČOI 136007/19/1000 ve výroku I. pod bodem (i) tak, že text „...anglicky hovořícím spotřebitelům účtovala položku kontrolního nákupu 2x palačinka se zmrzlinou s deklarovanou cenou 150 Kč/porce, 1x „servis 10 %“ celkovou částkou 814 Kč, namísto správné částky 700 Kč. Uvedeným jednáním došlo k celkovému poškození spotřebitele ve výši 114 Kč...“, nahradila textem „... anglicky hovořícím spotřebitelům účtovala kontrolní nákup celkovou částkou 814,- namísto správné částky 700,-, a to v důsledku účtování položky 2x palačinka se zmrzlinou s deklarovanou cenou 150,-/porce za cenu 170,- Kč/porce a účtování položky „servis 10 %“, která nebyla spotřebitelem vůbec objednána, částkou 74,- Kč, čímž došlo k celkovému poškození spotřebitel ve výši 114,- Kč...“; ve zbývajících částech pak rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku:

- (i) podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se dopustila jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele tím, že dne 6. 2. 2019 v provozovně „Mike’s Cafeteria“ umístěné na adrese Michalská 653/27, Praha 1 – Staré Město, 110 00, anglicky hovořícím spotřebitelům účtovala položku kontrolního nákupu 2x palačinka se zmrzlinou s deklarovanou cenou 150 Kč/porce, 1x „servis 10 %“ celkovou částkou 814 Kč, namísto správné částky 700 Kč. Uvedeným jednáním došlo k celkovému poškození spotřebitele ve výši 114 Kč, tedy jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele nesplnila povinnost poctivého prodeje výrobků podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele,
- (ii) podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustila jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele tím, že dne 6. 2. 2019 v provozovně „Mike’s Cafeteria“ umístěné na adrese Michalská 653/27, Praha 1 – Staré Město, 110 00, ve srovnatelné situaci jednala rozdílně vůči jedné skupině spotřebitelů, když u kontrolního nákupu, který byl realizovaný v anglickém jazyce, byla spotřebitelům ke konzumaci automaticky připočítána částka ve výši 74 Kč jako „servis 10 %“, zatímco česky hovořícím spotřebitelům nebyl žádný „servis 10 %“ ke konzumaci připočítán, tedy jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele porušila zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele,
- (iii) podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustila jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele tím, že dne 6. 2. 2019 v provozovně „Mike’s Cafeteria“ umístěné na adrese Michalská 653/27, Praha 1 – Staré Město, 110 00, žádným způsobem neseznámila spotřebitele s cenou nabízeného pokrmu (tatarská omáčka), která byla zakoupena do kontrolního nákupu česky mluvícími spotřebiteli, tedy neinformovala spotřebitele podle § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách v rozhodném znění (dále jen „zákon o cenách“), jak jí ukládalo § 12 zákona o ochraně spotřebitele.

3. Za tyto přestupky byla žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložena úhrnná pokuta ve výši 80 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

II. Napadené rozhodnutí a dosavadní průběh řízení

4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula průběh řízení před prvoinstančním orgánem a zrekapitulovala nosné důvody rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolací námitky žalobkyně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se vypořádávala s odvolacími námitkami, které žalobkyně uplatnila v odvolání. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná konstatovala, že postup prvoinstančního orgánu i přes dílčí pochybení byl v souladu se zákonem.
5. Jako důvodnou naopak žalovaná shledala odvolací námitku týkající se nesrozumitelnosti výroku I. pod bodem (i), a přistoupila tak ke shora specifikované částečné změně rozhodnutí. Též vytkla prvoinstančnímu orgánu pochybení spočívající v absenci odůvodnění neprovedeného důkazu – výsledků svědka.
6. K uložené sankci žalovaná odkázala na principy zákonnosti a individualizace trestu. Ztotožnila se s hodnocením správního orgánu I. stupně i se závažností vytýkaného pochybení. Správní orgán I. stupně přistoupil k uložení pokuty ve výši 80 000 Kč, vypořádal se všemi okolnostmi rozhodnými pro výši ukládané sankce, přihlédl též ke skutečnosti, že uložený trest má plnit funkci represivní i preventivní. Uloženou pokutu pak neshledala jako nepřiměřenou či diskriminační.

III. Žaloba

7. Žalobkyně v žalobě předně zrekapitulovala průběh řízení před správními orgány a uvedla, že nesouhlasí s právními a skutkovými závěry žalované, neboť je považuje za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné. Své odvolání a námitky v něm obsažené zopakovala a učinila součástí žalobních bodů. Na okraj konstatovala, že napadené rozhodnutí shledává nicotné.
8. V prvním žalobním bodě žalobkyně brojila proti formálním náležitostem prvoinstančního potažmo napadeného rozhodnutí. Podotkla, že správní orgán I. stupně ve výroku označil žalobkyni pouze obchodní firmou a navíc nesprávně pod uvedením „CD TRADE group, s.r.o.“. Rovněž podotkla, že správní orgán I. stupně měl žalobkyni označit i údaji, jimiž je označena v obchodním rejstříku, nikoliv jen a pouze obchodní firmou a identifikačním číslem. Prvoinstanční orgán v návaznosti na tuto námitku vydal opravné rozhodnutí pouze ve vztahu k obchodní firmě a nedoplnil údaje identifikující žalobkyni v obchodním rejstříku. Žalovaná pochybila, pokud opravné rozhodnutí v záhlaví napadeného rozhodnutí opomenula, rovněž postupovala nezákonně, jestliže ve výrokové části nedostatečným způsobem specifikovala, kterého rozhodnutí se napadené rozhodnutí týká.
9. V druhém okruhu žalobních námitek namítla celou řadu procesních pochybení správních orgánů. Prvoinstanční orgán nepoučil osoby přítomné u kontroly o možnosti se vyjadřovat ke správnosti protokolu a možnosti požadovat jeho doplnění či opravy a zaznamenat vyjádření. Ve věci se konalo pouze jedno ústní jednání, a to dne 23. 7. 2019, přičemž prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno až dne 9. 9. 2019. Žalobkyně však nebyla seznámena se svým právem seznámit se s veškerými podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, kdy tímto jednáním se žalobkyně cítí být zkrácena na svém právu vyjádřit se ke všem důkazům a skutečnostem. Rovněž jí byla odepřena možnost závěrečného návrhu a možnost navrhnout další důkazy.

10. Správní orgán I. stupně se dopustil dílčího pochybení, jestliže uvedl v oznámení o zahájení řízení, jakož i v dalších výzvách ve věci nesprávné datum (28. 11. 2018) dne, kdy bylo zahájeno správní řízení, když k tomu došlo až dne 6. 2. 2019.
11. Prvoinstanční orgán též pochybil, jestliže nevyslechl žalobkyní navrženého svědka, přičemž žalovaná se s touto námitkou nesprávně a nepřezkoumatelně vypořádala v napadeném rozhodnutí. Žalovaná se rovněž nevypořádala se všemi odvolacími námitkami brojícími proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a směřujícími zejména k posouzení materiální stránky přestupků. Žalovaná a potažmo správní orgán I. stupně zatížily řízení vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
12. Ve třetím okruhu žalobních námitek žalobkyně namítla nesrozumitelnost výroku I. správního orgánu I. stupně pod bodem (i), kdy z uvedeného nesprávně vyplývá, že celková cena dvou porcí palačinek se zmrzlinou měla činit částku 300 Kč a nikoliv 700 Kč, nicméně kontrolní nákup byl proveden v širším rozsahu, přičemž pouze u jedné položky (palačinka se zmrzlinou) byl shledán nedostatek.
13. Celá řada výše uvedených pochybení pak ve svém důsledku dle žalobkyně zakládá porušení dvojinstančnosti řízení, přičemž žalovaná nemohla výše uvedená pochybení zhojit a prvoinstanční rozhodnutí změnit.
14. Ve čtvrtém okruhu žalobních námitek žalobkyně namítla nesprávně zjištěný skutkový stav. Podotkla, že protokol o kontrole ze dne 6. 2. 2019 není úplný a nezachycuje správný průběh kontroly. Vyzdvihla absenci uvedení toho, že obsluha ukázala kromě přeloženého výtisku jídelního lístku veškeré další výtisky, vyjádření obsluhy ke spropitnému, přítomnosti kuchaře a případné poučení osoby přítomné u kontroly o možnosti se vyjadřovat ke správnosti protokolu a požadovat jeho doplnění či opravy a zaznamenat vyjádření. Podotkla, že kuchaře, který prováděl kontrolní převážení a byl přítomen i částem kontroly po odhalení totožnosti kontrolorů, navrhla jako svědka k prokázání shora uvedených nesprávností v protokolu o kontrole a k prokázání skutkového stavu. Žalovaná nezjistila skutkový stav tak, aby o něm nebylo pochyb, neboť kuchaře nevyslechla a svůj závěr zbudovala pouze na zjištěních vyplývajících z protokolu o kontrole. Žalobkyně navrhla účastnický výsledek jednatele a výsledek všech svých stávajících zaměstnanců.
15. Naúčtování ceny 170 Kč místo 150 Kč za jednu porci palačinek se zmrzlinou shledává pouze jednorázovým pochybením spočívající v opomenutí opravy jediného výtisku jídelního lístku. Spotřebitel nebyl tímto opomenutím nijak poškozen, neboť mu byla účtována správná cena pokrmu. Přestupkové řízení vzhledem k celkové částce činící 40 Kč a míře nebezpečnosti jednání není dle žalobkyně adekvátní.
16. Ve vztahu k údajné diskriminaci účtováním „servisu 10 %“, uvedla, že se jedná o spropitné, které obvykle anglicky hovořící zákazníci žádají uvést přímo v účtence, s odkazem na to, že v zemích jejich původu je spropitné ve standardní výši 10 % daňovým příjmem a pro zákazníka daňovým výdajem. U česky hovořících spotřebitelů není tato položka účtována s ohledem na to, že česky hovořící spotřebitelé nemají spropitné jako daňový výdaj a tento požadavek nevznáší. Obsluha vyhověla požadavku kontrolorů o uvedení spropitného na účtence, přičemž žalobkyně považuje kontrolory za agenty provokatéry. Poukázala na absenci vyjádření obsluhy a kuchaře v protokolu o kontrole k dané skutečnosti, přičemž v daném případě se dle žalobkyně jednalo rovněž o ojedinělé pochybení, neboť „servis 10 %“ je účtován každému zákazníkovi, který chce spropitné uvést na účtence.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

17. K účtování tatarské omáčky podotkla, že byl spotřebitel dopředu s cenou seznámen. Podotkla, že se nejedná o pokrm, ale pouze o dochucovadlo, které není samostatně prodáváno, resp. se jednalo o objednávku nad rámec jídelního lístku. Kontrolor v daném případě požadoval nezvykle větší množství tatarské omáčky, kdy obsluha vyšla zákazníkovi vstříc a umožnila po přechozí konzultaci s kuchařem dodání další porce tatarské omáčky s uvedením ceny, se kterou obsluha zákazníka seznámila. Vytýkané pochybení nesplňuje znaky přestupku i s ohledem na výši účtované ceny 20 Kč. Závěrem podotkla, že se nejednalo o systémová pochybení provozovatele, nýbrž o jednotlivá pochybení ze strany obsluhy.
18. V páté žalobní námitce žalobkyně brojila proti výši uložené pokuty, kterou shledává ve vztahu k míře provinění diskriminační a nepřiměřenou. Podotkla, že uložená pokuta je nepřiměřená vzhledem k závažnosti spáchaných přestupků. Má za to, že v daném případě je jediná přípustná sankce napomenutí bez uložení pokuty, či případné upuštění od uložení sankce, neboť samo projednání věci plně postačuje k nápravě či potrestání žalobkyně. Domnívá se, že v daném případě není přiměřená žádná pokuta, maximálně uložení opatření k nápravě, neboť provozovatel opravil jeden výtisk jídelního lístku, instruoval personál, žalobkyně přijala nápravná opatření, poučila své zaměstnance a vytvořila tzv. etický kodex. Správní orgán I. stupně nepřihlédl k tomu, že veškeré závažné povinnosti má žalobkyně naprosto v pořádku.
19. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. *In eventum* navrhla, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a nahradil jej svým rozhodnutím a upustil od uložení pokuty.

IV. Vyjádření žalované

20. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Konstatovala, že žalobkyně v žalobě uplatnila námitky, jimiž brojila ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž v žalobě neuvedla žádné nové skutečnosti či argumenty, které by byly relevantní pro eventuální revizi napadeného rozhodnutí, a proto setrvala na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Konstatovala, že se v napadeném rozhodnutí vypořádala se všemi relevantními odvolacími námitkami žalobkyně, tedy i s námitkami směřujícími proti materiální stránce projednávané věci. Poznamenala, že řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří jeden celek, kdy úprava znění výroku je legitimním krokem ze strany odvolacího správního orgánu. Ve vztahu k námitce nepoužitelnosti získaných podkladů, neboť se dle žalobkyně jednalo o akci agenta provokatéra a k otázce neviný vyprovokovaným jednáním podotkla, že tyto námitky žalobkyně uplatnila až v žalobě. Poznamenala, že agent provokatér je institut trestního práva a není použitelný pro správní řízení, přičemž podklady získané kontrolou představují legitimní důkazy. Připustila, že pochybila, jestliže opomněla uvést v záhlaví opravné rozhodnutí, avšak takovýto nedostatek nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Závěrem k argumentům žalobkyně, že její námitky byly ze strany žalované vypořádány vágně, tedy nepřezkoumatelně pro nedostatek důvodů, podotkla, že pro jejich obecnost se k uvedeným tvrzením nemůže blíže vyjádřit.

V. Ústní jednání před soudem

21. Při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 9. 2022 žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce odkázala na žalobní body specifikované v žalobě, přičemž zdůraznila zejména to, že napadené rozhodnutí nereflktuje opravné usnesení vydané správním orgánem I. stupně, resp. že v napadeném rozhodnutí zcela chybí označení prvoinstančního rozhodnutí i tímto opravným usnesením. Správní orgány se rovněž nevypořádaly s mírou zavinění, neboť na straně žalobkyně došlo jen k drobným pochybením, přičemž celkový rozdíl v účtované ceně byl jen nepatrný. Uvedla, že správní orgány nezkoumaly její hospodářský stav. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a v podrobnostech odkázala na vyjádření k žalobě. K míře společenské škodlivosti postihovaného jednání dodala, že tuto je třeba posuzovat poměrem mezi účtovanou částkou a deklarovanou cenou, nikoli optikou absolutní sumy.

VI. Posouzení věci soudem

22. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů uplatněných v zákonné dvouměsíční lhůtě, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
23. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
24. Podle § 2 dost. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele *se pro účely tohoto zákona se rozumí prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.*
25. Podle § 3 dost. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele platí, že *prodávající je povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodáváných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu.*
26. Podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele platí, že *prodávající nesmí při prodeji výrobků nebo poskytování služeb spotřebitele diskriminovat.*
27. Podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele platí, že *prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.*
28. Podle § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele platí, že *prodávající se dopustí přestupku tím, že*
a) nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3
c) při prodeji výrobků nebo poskytování služeb poruší zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6
k) informací o ceně poskytuje v rozporu s § 12.
29. Podle § 24 odst. 14 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném do 15. 7. 2019) platilo, že *za přestupek lze uložit pokutu do 3 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c) až e), odstavců 2 a 3, odstavce 7 písm. c), f), h), i), j), l), t), v), x).*

30. Podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném do 15. 7. 2019) platilo, že za přešupek lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč, jde-li o přešupek podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), d), g), k) a odstavců 9, 10 a 13.
31. Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách platí, že prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to
- a) označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám,
 - b) zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků,
 - c) zpřístupnit tuto cenu jiným přiměřeným způsobem, nelze-li označit zboží cenou způsobem uvedenými v písmenu a) nebo b),
 - d) předložit nabídkový ceník dílů a činností, pokud se zboží sestavuje z běžných dílů nebo činností na základě zvláštních požadavků kupujícího, nebo
 - e) oznámit kupujícímu odhad ceny, nelze-li podat informaci o ceně způsobem uvedenými v písmenech a) až d);
- cenou podle tohoto odstavce se u výrobků rozumí konečná nabídková cena, která zahrnuje všechny daně, cla a poplatky.
32. Podle § 20 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přešupky a řízení o nich (dále jen „PřesZ“) platí, že za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přešupek považuje
- a) statutární orgán nebo člen statutárního orgánu,
 - b) jiný orgán právnické osoby nebo jeho člen,
 - c) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení,
 - d) fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby,
 - e) fyzická osoba, kterou právnická osoba používá při své činnosti, nebo
 - f) fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila.
33. Podle § 21 odst. 1 PřesZ platí, že právnická osoba za přešupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přešupku zabránila.
34. Podle § 21 odst. 2 PřesZ platí, že právnická osoba se nemůže odpovědnosti za přešupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přešupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přešupku.
35. Podle § 40 písm. b) PřesZ platí, že jako k přitěžující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel spáchal více přešupků.
36. Podle § 41 odst. 1 PřesZ platí, že za dva nebo více přešupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přešupek nejprísneji

trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.

37. Podle § 46 odst. 1 PřesZ platí, že *pokutu lze uložit ve výši stanovené zákonem. Není-li výše pokuty zákonem stanovena, pokutu lze uložit ve výši nepřesahující částku 1 000 Kč.*
38. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
39. Soud přistoupil k vypořádání námitek v jejich podstatě vyvolávající spor a na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námítky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námítky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
40. Soud shledává vhodným dále upozornit, že rozsah reakce soudu na konkrétní námítky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud ČR (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námítky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (viz např. bod 24. nálezu z 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
41. Soud proto pro účely vypořádání žaloby rozčlenil jednotlivé námítky jednak podle žalobních tvrzení a jednak podle tematické souvislosti nebo logické návaznosti. Soud předně konstatuje, že s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS, podle jehož právních závěrů nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze, nicotnost napadeného rozhodnutí neshledal. Poté přistoupil k vypořádání obecné námítky *nepřezkoumatelnosti*. Žalobkyně námitku nepřezkoumatelnosti učinila součástí celé řady žalobních námitek, zejména v souvislosti s tvrzeními, že se správní orgány řadou jejich argumentů a názorů vznesených v průběhu správního řízení nezabývaly nebo zabývaly zcela nedostatečně.
42. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dle judikatury správních soudů dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem. Za nepřezkoumatelná pro

nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se typicky jedná v případech, kdy správní orgány opřely rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Žádné takové pochybení soud ve správních rozhodnutích neshledal.

43. V případě prvoinstančního i napadeného rozhodnutí se správní orgány výše uvedené nesrozumitelnosti [vyjma absence uvedení opravného rozhodnutí ve výrokové části napadeného rozhodnutí a nesrozumitelnosti výroku I. uvedeného pod bodem (i) prvoinstančního rozhodnutí], nedopustily, neboť obě rozhodnutí jasně a přehledně obsahují všechny zákonem předepsané náležitosti a z obou rozhodnutí je zřejmé, v jaké věci bylo rozhodováno a z jakých důvodů byla žalobkyni uložena pokuta. Ostatně sama žalobkyně jejich obsahu porozuměla, neboť s těmito závěry věcně v žalobě polemizuje. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná.
44. Skutečnost, že žalobkyně se závěry správních orgánů nesouhlasí a má jiný názor na vypořádání jí předkládaných vysvětlení a návrhů důkazů nepředstavuje důvod pro zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z důvodu nesrozumitelnosti nebo nepřezkoumatelnosti.
45. V posuzované věci správní orgány uvedly, z jakých důvodů považují postup žalobkyně za porušení zákona o ochraně spotřebitele a zákona o cenách. V odůvodnění svých rozhodnutí správní orgány obou stupňů (zejména pak žalovaná) uvedly dostatečnou a vnitřně ucelenou argumentaci, jejímž prostřednictvím se snažily vyvrátit veškeré námitky žalobkyně zpochybňující jejich závěr o jí spáchaných přestupcích.
46. Soud tedy neshledal napadené ani prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů.
47. Následně soud přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních námitek. V první žalobní námitce žalobkyně shledala pochybení správního orgánu I. stupně ve špatném označení obchodní firmy a její nedostatečné identifikaci. K uvedenému je nutno podotknout, že prvoinstanční orgán rozhodl dne 25. 10. 2019 o návrhu žalobkyně na opravu její obchodní firmy v prvoinstančním rozhodnutí. Pochybení se však správní orgán I. stupně dopustil pouze ve vztahu k obchodní firmě, když nesprávně uvedl „CD Trade group, s.r.o.“ (nikoliv jak tvrdí žalobkyně „CD TRADE group, s.r.o.“) namísto správného označení firmy „CD Trade Group s.r.o.“, přičemž identifikační číslo (IČO) a sídlo žalobkyně uvedl správně. V daném případě nedošlo k možné záměně pachatele (žalobkyně) a vytýkané pochybení správního orgánu I. stupně nezpůsobilo vadu rozhodnutí v podobě jeho nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti.
48. Soud přisvědčuje žalobkyni, že žalovaná se dopustila dílčího pochybení, pokud opomenula v napadeném rozhodnutí uvést i opravné usnesení prvoinstančního orgánu, toto opomenutí však v konečném důsledku nezakládá nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí či postupu předcházejícího jeho vydání. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí je dostatečně specifikováno (dnem i číslem jednací), jaké rozhodnutí žalovaná přezkoumala, přičemž sama ve výrokové části napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí již uvedla obchodní firmu žalobkyně v souladu se zápisem uvedeným v obchodním rejstříku. Nutnost žalobkyni označit všemi identifikujícími znaky vyplývajícími z obchodního rejstříku ze zákonné právní úpravy s odkazem na ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 93 odst. 1 PřesZ neplatí. Řečeno jinak, neprovedení opravy spočívající v doplnění dalších údajů, které identifikují žalobkyni, bylo zcela v souladu s právní úpravou, neboť správní orgán má povinnost právnickou osobu označit pouze názvem (nyní obchodní firmou) a sídlem (viz BOHADLO, David a kol. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář*).

49. Žalovaná tedy, byť neúplně (absence opravného rozhodnutí), označila prvoinstanční rozhodnutí v záhlaví napadeného rozhodnutí dostatečně určitě, tedy číslem jednací a dnem vydání a též reprodukovala jeho výrokovou část. Dále pak pro toto rozhodnutí užívala termín „napadené rozhodnutí“, aniž by pro adresáty vytvořila zkratku.
50. K uvedenému soud podotýká, že s obsahu napadeného rozhodnutí je seznatelné, proti kterému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání a které rozhodnutí žalovaná podrobila přezkumu ve smyslu § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Je třeba podotknout, že termín „napadené rozhodnutí“ je užívaný správním řádem (srov. § 86 a násl. správního řádu), kdy i rovněž za použití logického výkladu je jasné, že označením napadené rozhodnutí je míněno rozhodnutí, které bylo napadeno (v daném případě řádným) opravným prostředkem. Soud neshledal, že by výše zmíněná pochybení zasáhla do veřejných subjektivních práv žalobkyně, což ani žalobkyně netvrdila.
51. Výše popsané marginální nedostatky tedy nepředstavují důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, případně rozhodnutí správního orgánu I. stupně bez dalšího, a proto soud námitky soustředěné pod prvním žalobním bodem neshledal důvodnými.
52. Ke druhému okruhu žalobních námitek soud předně odkazuje na obsah odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že důkazy, na základě nichž prvostupňový orgán vydal své rozhodnutí, byly výhradně důkazy opatřené v průběhu kontroly. Správní orgány mohou ve správním řízení vycházet rovněž z kontrolních podkladů pořízených před zahájením řízení. Pro řízení o přestupcích je typické, že jejich případnému zahájení předchází kontrola ze strany k tomu příslušných správních orgánů. Právě podklady získané v rámci těchto kontrol tvoří podstatu důkazů, na základě nichž poté správní orgány rozhodují. Nelze tedy dovozovat, že by tyto důkazy opatřené před zahájením řízení nemohly být použity v následném správním řízení.
53. Žalobkyně argumentovala, že v řízení bylo konáno jen jedno ústní jednání. Podle § 49 odst. 1 věty první správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, kde uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění z přestupku neplatí jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, že: „soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor

s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i otázkou, zda povinnost nařídit jednání v řízení o přestupku vyplývá z vnitrostátní právní úpravy, k čemuž uvedl, že „podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“ Z uvedeného vyplývá, že v případě, kdy je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se ústní jednání ve správním řízení o přestupku nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání nařízeno být nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o přestupku muselo být ústní jednání nařizováno vždy, natož aby byl stanoven jejich minimální počet.

54. Soud konstatuje, že jsou-li všechny podklady potřebné pro posouzení věci v písemné podobě shromážděny v rámci kontroly, není třeba nařizovat ústní jednání. V souzené věci byly všechny podklady žalobkyni známy (protokol o kontrole ze dne 6. 2. 2019 včetně příloh a oznámení o provedené kontrole byly žalobkyni doručeny dne 21. 2. 2019) a žalobkyně měla možnost se k nim před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit, kdy tak i učinila. Z obsahu spisu vyplývá, že příkaz ze dne 28. 3. 2019, č. j. ČOI 36280/19/1000 byl žalobkyni doručen dne 2. 4. 2019, proti kterému dne 10. 4. 2019 podala včasný odpor. Sdělením ze dne 16. 4. 2019, které bylo žalobkyni doručeno dne 25. 4. 2019, byla žalobkyně poučena ve smyslu § 36 odst. 1 až 3 správního řádu a § 38 odst. 1 a 4 správního řádu a dále též ve smyslu § 80 odst. 2 a 82 odst. 2 a 3 PřesZ. Na toto poučení žalobkyně dne 2. 5. 2019 reagovala a mimo jiné navrhla výslech svědka - kuchaře a přehrání zvukového a obrazového záznamu provedeného při probíhající kontrole. Prvoinstanční orgán vyzval dne 22. 5. 2019 žalobkyni k předložení výše uvedených záznamů, přičemž žalobkyně s odkazem na technické důvody navrhovaný zvukový i obrazový záznam nedodala. Dále prvoinstanční orgán vyzval dne 14. 6. 2019 žalobkyni ke sdělení identifikačních údajů svědka, kdy žalobkyně na tuto výzvu reagovala přípisem ze dne 25. 6. 2019, kde uvedla: „R. S., nar. X, bytem X, korespondenční adresa: Y“. Správní orgán I. stupně dne 9. 7. 2019 nařídil ústní jednání na 23. 7. 2019 a předvolal svědka, přičemž uvedené doručil žalobkyni a svědkovi na korespondenční adresu sdělenou žalobkyní. Obsahem tohoto předvolání

bylo rovněž poučení ve smyslu § 16 odst. 3 a 4, § 36 odst. 5, § 30 odst. 5, § 31, 36 odst. 3 správního řádu a podle § 80 odst. 4 PřesZ. Součástí spisu je též protokol o ústním jednání ze dne 23. 7. 2019.

55. Spornou otázkou v posuzované věci je, zda správní orgán I. stupně dostál své zákonné povinnosti a postupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, tedy umožnil žalobkyni v řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu neupřesňuje, s jakými podklady má být účastník řízení umožněno se seznámit, je třeba vycházet z předpokladu, že správní orgán je povinen dát účastníkovi možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 8 As 54/2012 – 38). Povinnosti správního orgánu odpovídá právo účastníka řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí ve věci. Toto právo je ústavně zaručeno (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a je zakotveno také v základních zásadách správního řízení.
56. Co se týká významu ústního jednání, jeho smyslem v přestupkovém řízení je v souladu se zásadou procesní ekonomie právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 – 71). V rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010 – 76 Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Stěžovatel byl ... rovněž poučen o možnosti správního orgánu jednat i v jeho nepřítomnosti, za podmínky, že se účastník řízení bez řádné omluvy nedostaví nebo se nedostaví bez vážného důvodu. Zároveň byl poučen o možnosti se vyjadřovat ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, navrhnout důkazy na svou obhajobu po celou dobu řízení, o možnosti nahlížet do spisu, pořizovat si výpisy a kopie, vyjádřit své stanovisko, a o možnosti na žádost získat informace o řízení. Ze správního spisu vyplývá, že žádné z těchto možností během správního řízení nevyužil a ani ústního jednání se bez řádné omluvy nezúčastnil.“* Obdobně lze odkázat i na závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudcích ze dne 16. 5. 2012 č. j. 3 As 12/2012 – 21 a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 26/2013-19. Judikatura Nejvyššího správního soudu tak reflektuje účel ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a zároveň zohledňuje, že se správní orgán při vedení řízení pohybuje v mezích uvážení, kdy sám posuzuje, zda podklady, které má k dispozici, jsou dostačující pro vydání rozhodnutí. To znamená, že okruh skutečností, které musí být dokazovány, výběr důkazních prostředků k tomu potřebných, jakož i hodnocení důkazů provedených ve správním řízení je věcí správního orgánu. Teprve vydání rozhodnutí až po ústním jednání s výraznou časovou prodlevou představuje vadu řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 – 46), ovšem taková vada zpravidla nemá vliv na zákonnost rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 – 76). Mezi dobou, kdy jsou důkazy shromažďovány, a vydáním rozhodnutí vzniká určitá prodleva, kdy je účastník řízení v relativní nejistotě, zda bude dokazování doplňováno, ovšem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu mu zaručuje, že se ke všem případným dalším podkladům bude moci vyjádřit. Podklady, o které správní orgán opře své rozhodnutí, by tedy pro adresáta rozhodnutí neměly být překvapivé a zcela neznámé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 9 As 63/2011 – 77).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

57. Pro nyní projednávanou věc je podstatná skutečnost, že žalobkyně byla o svých procesních právech opakovaně poučena, a to včetně možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. V této věci byla žalobkyně s protokolem o kontrole seznámena a ústního jednání se osobně zúčastnila jednatelka žalobkyně. Správní spis následně nebyl o žádné další podklady doplňován. S ohledem na uvedené nelze žalobkyni přisvědčit, že neměla ve správním řízení možnost vyjádřit se k získaným podkladům a uplatnit své námitky, připomínky či doplnění. Ze shora nastíněného postupu správních orgánů zkrátka nelze dovozovat porušení principu předvídatelnosti práva (k obdobným závěrům dospěl např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 33 A 59/2018-68).
58. Jak už bylo řečeno, správní orgán po ústním jednání spis o žádné další podklady nedoplňoval. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že o právu seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobkyně poučena řádně i v předvolání k ústnímu jednání. V dané věci lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 15/2010 - 90. Co se týče prodlevy mezi dnem ústního jednání a vydáním rozhodnutí, nutno konstatovat, že PřesZ ani správní řád neupravují povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí v den ústního jednání. Z uvedeného nelze ani dovozovat, že správní orgán I. stupně mohl (měl) nařít další ústní jednání (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2019, č. j. 19 A 26/2019-41). S ohledem na to, že po ústním jednání nebyl správní spis doplňován o nové podklady, na základě nichž by bylo rozhodnutí zbudováno a současně byla žalobkyně několikrát v řízení poučena ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neshledal soud vydání rozhodnutí až po ústním jednání s výraznou časovou prodlevou za vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost. V tomto kontextu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40 „*(m)ěstský soud zcela správně interpretoval judikaturu Nejvyššího správního soudu v tom směru, že ne každá zjištěná vada správního řízení musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je třeba vnímat v souvislosti s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestačí uplatňovat jen porušení svých (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba i zkoumat, zda mohl být v důsledku toho žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech. Řečeno slovy rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 60/2011-101 ze dne 15. června 2011, na který odkázal městský soud: „Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“ To vyplývá např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003, čj. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. března 2004, čj. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019-28).*
59. Namítá-li žalobkyně, že měla v úmyslu navrhopvat nové důkazy, pak není zřejmé, proč provedení těchto důkazů nenavrhl, resp. nemohla navrhnout již před vydáním rozhodnutí ze dne 9. 9. 2019. Vedle toho jí ani možnost navrhování nových důkazů nebyla upřena. V řízení o přestupku se neuplatní koncentrace řízení podle ustanovení § 82 odst. 4 věta první správního řádu, jež umožňuje pouze omezené uplatnění nových skutečností a důkazních návrhů v odvolacím řízení. Obviněný z přestupku může svá práva, tj. zejména právo uplatňovat nové skutečnosti a nové důkazy na svoji obranu, uplatnit i v řízení o odvolání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS).

60. K námitce opomenutého důkazu v podobě nevypořádaného návrhu na provedení výslechu svědka - kuchaře nutno poukázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, č. 10/1995 Sb. ÚS, ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, č. 76/1997 Sb. ÚS, ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02, č. 127/2002 Sb. ÚS, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, č. 87/2004 Sb. ÚS, ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. III. ÚS 139/05, č. 200/2005 Sb. ÚS, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, č. 22/2005 Sb. ÚS, ze dne 28. 7. 2009, sp. zn. IV. ÚS 3010/08, č. 169/2009 Sb. ÚS), která uvádí, že ačkoli správní orgán není vázán návrhy na provedení důkazů, nemůže je libovolně opomenout. Pokud nějaké důkazy nepřipustí, musí uvést proč. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018-70, v bodě 52 uvádí: „*Procesnímu právu účastníka navrhnout důkazy odpovídá povinnost nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim není vyhověno – v rozhodnutí vyložit, proč, z jakých důvodů, se tak činí. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhopán důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhopán, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.*“ Nicméně jak Ústavní soud, tak Nejvyšší správní soud dovodily, že neprovedení navrženého důkazu může být odůvodněno i implicitně (viz usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07; dále pak rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007-100 či ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37).
61. Na výzvu správního orgánu I. stupně, aby žalobkyně předložila zvukový a obrazový záznam dne 5. 6. 2019 sdělila, že „*doložení audio a video záznamu jako důkazu o kontrole a jejím průběhu, a osvědčující komunikaci mezi kontrolory ČOI a zaměstnancem firmy CD Trade Group s. r. o. není možno v současnosti z technických důvodů dodat*“, přičemž v průběhu řízení záznamy nedodala. Při ústním jednání konaném dne 23. 7. 2019 jednatelka žalobkyně po poučení uvedla, že v době kontroly nebyla v provozovně přítomna, informace o průběhu kontroly má zprostředkované, a to od číšníka. Kuchař se v prostorách provozovny v době kontroly nacházel, ale neví kde. Závěrem podotkla, že kuchař ani číšník již v provozovně nepracují. Předvolaný svědek se k ústnímu jednání nedostavil, neboť mu bylo doručováno pouze na korespondenční adresu sdělenou žalobkyní. Správní orgán I. stupně, byť obeznámený se skutečností, že žalobkyně navrhla výslech svého zaměstnance – kuchaře, se přesto ve svém rozhodnutí nevyjádřil k otázce upuštění od provedení navrženého důkazu. V rámci vypořádání odvolacích námitek se žalovaná ztotožnila s postupem a závěrem správního orgánu I. stupně a výslovně uvedla, že protokol o kontrole a obsah výpovědi jednatelky žalobkyně při ústním jednání konaném dne 23. 7. 2019 jsou dostačující podklady pro rozhodnutí ve věci. Současně správnímu orgánu I. stupně vytkla, že se s navrženým důkazem ve svém odůvodnění nevypořádal. S ohledem na shora uvedené lze konstatovat, že žalovaná se implicitně vypořádala s dalšími návrhy uplatněnými v podaném odvolání, kdy za náležitě zjištěného skutkového stavu by účastnický výslech jednatelky, která, jak sama tvrdí, nebyla kontrole přítomna, nebyl způsobilý ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost. Rovněž výslech všech jejich stávajících zaměstnanců bez bližší specifikace skutečností, které mají být výsledky prokázány, by postrádal smysl i s přihlédnutím k tomu, že číšník i kuchař, kteří byli

v době kontroly u žalobkyně zaměstnání, již nejsou s žalobkyní v pracovněprávním vztahu. Soud má za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovodit implicitní závěr o nadbytečnosti žalobkyní navrhovaných důkazů.

62. K dílčímu pochybení nesprávného uvedení dne 28. 11. 2018 namísto správného dne 2. 4. 2019, kdy bylo zahájeno správní řízení, soud konstatuje, že lze správnímu orgánu I. stupně vytknout jeho písařskou nepřesnost ve výzvě k doložení důkazů, nicméně toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost prvoinstančního a potažmo ani napadeného rozhodnutí i s ohledem na to, že se pochybení týkalo dílčí výzvy, kdy i žalobkyně na tuto výzvu dne 5. 6. 2019 věcně reagovala, upozornila na dané pochybení ze strany správního orgánu I. stupně, avšak tímto pochybením nedošlo k zaměnitelnosti předmětu řízení.
63. Soud rovněž neshledal, že by se žalovaná nevypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně uplatněnými v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. V daném případě se žalovaná pregnantně vypořádala se všemi podstatnými odvolacími námitkami a své závěry řádně odůvodnila. V tomto kontextu soud podotýká, že přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobkyně a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobkyni sám vyhledával či domýšlel. K mezím a rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004-49, na jehož závěry dále navázal v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006-121. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobkyni povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované. Od žalobkyně, která formulací žalobních námitek vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Soud však v žádném případě nesmí nahrazovat projev vůle žalobkyně tím, že by za ní sám vyhledával vady napadeného správního aktu nebo spekulativně domýšlel další argumenty a vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Pokud by takto postupoval, přestal by být nestranným rozhodčím sporu a *de facto* by přebíral funkci advokáta žalobkyně, což s ohledem na rovné postavení účastníků soudního řízení nelze připustit. Míra precizace žalobních bodů tedy do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Blíže nespecifikovaná (obecná) tvrzení žalobkyně o nevypořádání se všech odvolacích námitek (vyjma těch, které blíže rozvedla) nejsou způsobilými žalobními námitkami (body), ze kterých by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí, popřípadě rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonná, resp. v čem žalovaná potažmo správní orgán I. stupně pochybily. Naprostá obecnost a bezobsažnost těchto tvrzení brání tomu, aby se jimi soud mohl blíže zabývat (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 či rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45).
64. Co se týče námitek směřujících proti postupu správního orgánu I. stupně v rámci kontroly, soud odkazuje na § 10 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), v němž jsou uvedeny práva kontrolované osoby, které plynou přímo ze zákonné úpravy (požadovat po kontrolujícím předložení pověření ke kontrole a dalšího dokumentu, který dokládá, že se jedná o osobu uvedenou v pověření ke kontrole, namítat podjatost

kontrolujícího nebo přizvané osoby, seznámit se s obsahem protokolu o kontrole, podávat námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole). Mezi oprávnění kontrolované osoby patří právo podávat námitky proto kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole. Toto oprávnění představuje základní procesní právo pro uplatnění principu dvouinstančnosti v rámci kontroly prováděné podle kontrolního řádu. O právu podat proti kontrolnímu zjištění v protokolu o kontrole námitky je kontrolující povinen kontrolovanou osobu v protokolu o kontrole poučit [viz § 12 odst. 1 písm. i) kontrolního řádu]. Podané námitky se vypořádají jejich vyřízení nadřízenou osobou kontrolujícího a mohou vést ke změně formulace kontrolního zjištění, případně jeho zrušení nebo vypuštění z protokolu o kontrole (srov. § 14 odst. 1 kontrolního řádu). Kontrolovaná osoba může, ale nemusí využít práva na podání námitek proti kontrolnímu zjištění (srov. JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel, LIBOSVÁR, Ondřej. *Zákon o kontrole*).

65. Žalobkyni byl v rámci prováděné kontroly poskytnut dostatečný prostor k realizaci jejích procesních práv – formou námitek mohla reagovat na jednotlivá kontrolní zjištění zachycená v protokolu o kontrole, který jí byl řádně doručen (stejnopis protokolu o kontrole převzal dne 6. 2. 2019 obsluhující číšník, který protokol opatřil svým podpisem; protokol o kontrole ze dne 6. 2. 2019 byl žalobkyni následně doručen dne 21. 2. 2019). Námitky jsou jediným oprávněným prostředkem, který má možnost kontrolovaná osoba (žalobkyně) využít. Z obsahu spisu, z vyjádření žalobkyně i žalované plyne, že žalobkyně svého práva nevyužila a námitky proti kontrolním zjištěním neuplatnila. Pokud žalobkyně nyní brojí proti obsahu protokolu o kontrole, je nutné připomenout, že žalobkyni byl protokol o kontrole řádně doručen a měla dostatečný časový prostor se s jeho obsahem seznámit a v zákonné lhůtě proti kontrolním zjištěním podat námitky. Žalobkyně nicméně nechala lhůtu k podání námitek marně uplynout.
66. Dlužno podotknout, že kontrolovaná osoba má i další práva, která nejsou ve stručném výčtu § 10 odst. 1 kontrolního řádu obsažena a vyplývají buď z ustanovení o povinnostech kontrolujících (zejména § 9 kontrolního řádu) nebo ze subsidiární aplikace správního řádu (např. ustanovení o zastoupení, nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu) a dále z jiných právních předpisů. Nicméně kontrolovaná osoba nemá práva obdobná procesním právům účastníků správního řízení podle § 36 správního řádu, zejména pak právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), v případě kontroly tedy protokolu o kontrole, právo na to, aby se kontrolující v protokolu o kontrole vypořádal s případnými návrhy a námitkami kontrolované osoby a vyjádřeními ke kontrolním podkladům (analogie k § 68 odst. 2 správního řádu). Uvedené plyne z toho, že kontrola je mnohem jednostrannější proces než správní řízení (viz JELÍNKOVÁ, Jitka. *Kontrolní řád: Praktický komentář*). K případným nesrovnalostem pak slouží opravný prostředek v podobě námitek, o nichž je povinna kontrolující osoba osobu kontrolovanou poučit v protokole o kontrole. Kontroloři žalobkyni v protokolu o kontrole žalobkyni poučili o možnosti podat proti kontrolnímu zjištění podle § 13 kontrolního řádu námitky ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení protokolu, avšak žalobkyně tohoto práva nevyužila.
67. S ohledem na shora uvedené soud ani námitkám soustředěným pod druhým žalobním bodem nepřisvědčil.
68. Co se týče třetího okruhu žalobních námitek, soud nejprve konstatuje, že žalovaná v části týkající se nesrozumitelnosti výroku žalobkyni přisvědčila. Prvoinstanční rozhodnutí ve výroku I. pod bodem (i) žalovaná změnila tak, že text „...anglicky hovořícím spotřebitelům účtovala položku kontrolního nákupu 2x palačinka se zmrzlinou s deklarovanou

cenou 150 Kč/porce, 1x „servis 10%“ celkovou částkou 814 Kč, namísto správné částky 700 Kč. Uvedeným jednáním došlo k celkovému poškození spotřebitele ve výši 114 Kč...“, nahradila textem „... anglicky hovořícím spotřebitelům účtovala kontrolní nákup celkovou částkou 814,-, namísto správné částky 700,-, a to v důsledku účtování položky 2x palačinka se zmrzlinou s deklarovanou cenou 150,-/porce za cenu 170,- Kč/porce a účtování položky „servis 10 %“, která nebyla spotřebitelem vůbec objednána, částkou 74,- Kč, čímž došlo k celkovému poškození spotřebitel ve výši 114,- Kč...“, přičemž uvedenému postupu nelze nic vytknout. Ucelený a vnitřně nerozporný popis skutku vylučuje, aby žalobkyně tomuto popisu neporozuměla. Nutno zároveň poznamenat, že žalobkyně obsahu výroků zjevně bez problému porozuměla, neboť se závěry, jimiž správní orgány odůvodnily svá rozhodnutí, věcně polemizuje v žalobě. Zbývá dodat, že žalovaná pozměnila formulaci výše uvedené výroku tak, aby nemohlo dojít k jeho nesprávnému výkladu. Touto přiléhavější formulací žalovaná proto nemohla zasáhnout do práv žalobkyně, nadto žalobkyně ani konkrétní dotčení svých práv v souvislosti se změnou výroku nenamítala.

69. Soud poukazuje na to, že správní řízení, tedy jak řízení před správním orgánem I. stupně, tak řízení odvolací, tvoří jeden celek. Úkolem odvolacího orgánu je reagovat zejména na odvolací námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu), ale z hlediska procesní ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci prvoinstančního správního orgánu doplnil a rozvinul (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25) tak, jak se tomu stalo i v nyní přezkoumávané věci. Tímto postupem tedy nebyl narušen princip dvojinstančnosti řízení. Naopak zrušení prvoinstančního rozhodnutí by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení.
70. K zásadě dvojinstančnosti řízení je zapotřebí dodat, že z mezinárodních závazků České republiky, z ústavního pořádku a ani ze základních zásad správního řízení nelze pro účastníky řízení dovodit právo na druhou instanci (II. ÚS 623/02, č. 149/2004 Sb. n. u. ÚS; Pl. ÚS 21/04, č. 240/2005 Sb. n. u. ÚS a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 47/2004, č. 1409/2007 Sb. NSS). Pokud však zákon v konkrétním případě právo podat odvolání zakotvuje, vytváří tím legitimní očekávání účastníků řízení, že je budou moci využít, a v takovém řízení je proto třeba zásadu dvojinstančnosti správního řízení respektovat (IV. ÚS 493/06). Soud tedy žalobním námitkám soustředěným pod třetím žalobním bodem rovněž nepřisvědčil.
71. Dále se soud se zabýval čtvrtou námitkou vytykající žalované nedostatečně zjištěný skutkový stav.
72. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že kategorie přestupků je kategorií trestního práva v širším slova smyslu. Správní orgán má tudíž povinnost zkoumat nejen naplnění formálních znaků přestupku, ale také zda jednání vykazuje stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku přestupku. V tomto případě soud dospěl k závěru, že vytykaná jednání žalobkyně vykazují stupeň společenské škodlivosti, byť výše účtovaných částek není extrémně vysoká, avšak částka představující rozdíl oproti ceně, která měla být správně účtována, rozhodně není v poměru k účtované ceně zanedbatelná. Žalobkyně se svým jednáním dopustila celkem tří přestupků, které jsou blíže specifikovány v bodě 1 tohoto rozsudku. Svého jednání se dopustila z titulu podnikatele – profesionála vůči slabší smluvní straně, a to spotřebiteli, na jehož ochranu klade zákonodárce vysoký důraz. Žalobkyně též vytykaným jednáním uplatňovala rozdílný přístup mezi spotřebiteli hovořícími českým jazykem a spotřebiteli hovořícími anglickým. V počínání žalobkyně žalovaná i

prvoinstanční orgán shledaly společenskou škodlivost nejen proto, že v daných případech žalobkyně naplnila skutkové podstaty jednotlivých přestupků, ale i s ohledem na skutečnost, že se daného jednání dopustila na místě, kde je vysoká koncentrace zahraničních turistů, a míra společenské nebezpečnosti je proto výrazně vyšší.

73. Soud nejprve podotýká, že z ustálené rozhodovací praxe správních soudů v tomto směru plyne, že krajský soud je povinen v řízení ve věcech správního trestání připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav, s výjimkou tvrzení zjevně absurdních, irelevantních a nesmyslných, třebaže takováto tvrzení a jim odpovídající důkazy nebyly bez zjevného důvodu uplatněny ve správním řízení.
74. Dokazování lze označit jako souhrn úkonů správního orgánu prováděných s cílem zajistit, aby rozhodnutí odpovídalo skutkovému stavu rozhodované věci, přičemž správní řízení je ovládáno zejména zásadou materiální pravdy a volného hodnocení důkazů. Správní orgán se nemůže spokojit s tvrzením účastníka, ale ve veřejném zájmu musí zjistit, jak se věci mají (srov. § 50 odst. 3 správního řádu).
75. V souvislosti s oblastí správního trestání lze dále odkázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, podle nichž *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku... Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věty první se v řízení o přestupku neuplatní.“* Rozsahem požadavku na zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností se již v minulosti zabýval např. Krajský soud v Plzni, jenž v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 17 A 77/2010-30, uvedl, že *„požadavek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze interpretovat tak, že správní orgán je povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality, ač je pro posouzení skutku nevýznamná. Stejně tak není povinen odstranit každý v posuzované věci se objevivší skutkový rozpor, nýbrž výlučně takový rozpor, který je rozhodný pro posouzení otázky, zda kupř. byla naplněna skutková podstata určitého přestupku, či nikoliv. Opačný názor by vedl k absurdním závěrům a k porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvené § 6.“*
76. Nejvyšší správní soud ve svém usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71 uvedl, že *„krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit. Naopak pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může v souladu s § 52*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a 77 s. ř. s. učinit porovnáním nových tvrzení s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových, resp. nově navrhovaných. Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). V předmětném řízení však žalobkyně neuplatnila jakákoliv relevantní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav. V konkrétních případech jen obhajovala své protiprávní jednání. Ve vztahu k nesprávnému účtování palačinek se zmrzlinou argumentovala pouze chybou v jediném jídelním lístku, ve vztahu k účtování „servisu 10 %“ argumentovala lidským selháním a svou zkušeností ve vztahu k anglicky mluvícím spotřebitelům a konečně ve vztahu k absenci informování spotřebitele o ceně tatarské omáčky argumentovala ojedinělostí požadavku učiněného ze strany kontrolorů.

77. Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 6. 1994, sp. zn. 7 A 506/93, byť se vztahuje právní úpravě správnímu řádu z roku 1967, je jeho závěr aplikovatelný i na současnou právní úpravu, plyne, že, „při uplatňování zásady materiální pravdy je úřad provádějící správní řízení povinen zjistit *ex officio*... skutečný stav věci, o které má rozhodovat, aniž by se omezoval na tvrzení účastníků (stran) řízení. Proti této zásadě stojí zásada formální pravdy, ve které se úřad může při zjišťování podkladů pro rozhodnutí spokojit s tím, co uvádějí jako skutkovou podstatu strany. Správní řád je vystavěn na zásadě materiální pravdy.“. Požadavky vyplývající ze zásady materiální pravdy vyvstávají v poměrně větší míře tam, kde jde o zjištění skutkové stránky věci především, tj. v oblasti správního trestání. V rámci řízení o uložení pokuty za přestupek zahajovaného z úřední povinnosti (*ex officio*), jako jedné ze základních forem správního trestání, je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, jakož i zásadou vyšetřovací podle § 50 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132).
78. Z výše uvedených závěrů, od nichž neshledal důvodu se jakkoli odchylovat, soud vyšel i v nyní posuzované věci. V souladu s východisky plynoucími ze shora rekapitulované ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu tedy soud posuzoval, zda správní orgány v řízení o přestupcích opatřily takovou sadu důkazů, která po jejich zhodnocení s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobkyně přestupků dopustila, kdy zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobkyně. Po prostudování obsahu správního spisu soud uzavřel, že správní orgány těmito požadavkům dostály, přičemž skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, má dostatečnou oporu ve správním spisu.
79. Výstupem provedené kontroly je protokol, jehož minimální obsahové náležitosti stanoví kontrolní řád, přičemž stěžejní náležitostí je uvedení zjištěných skutečností (popis zjištěného stavu s uvedením nedostatků a označením právních předpisů, které byly v důsledku předmětných nedostatků porušeny) a výčet podkladů, ze kterých předmětná zjištění vycházejí. Protokol o kontrole ze dne 6. 2. 2019 obsahuje zjištění, která mají oporu ve skutečnostech zjištěných během kontroly a mají oporu v dokumentech a dalších skutečnostech zjištěných kontrolním orgánem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

80. Z obsahu protokolu o kontrole ze dne 6. 2. 2019 vyplývá, že čtyři kontroloři, jakožto pracovníci České obchodní inspekce, provedli dva kontrolní nákupy, přičemž jeden z nich byl uskutečněn v anglickém jazyce. Z obsahu protokolu o kontrole též vyplývá, že na jídelním lístku byla u položky palačinka se zmrzlinou uvedena cena 150 Kč/porce, přičemž z účtenky kontrolního nákupu je zřejmé, že kontrolorům byla naúčtována částka 170 Kč/porce. Nepochybné je i to, že kontrolní nákup byl uhrazen v plné výši. Soud tedy nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že spotřebitel nebyl nijak poškozen, jelikož mu byla účtována vyšší cena pokrmu, než která byla uvedena na jídelním lístku.
81. Ze zákona o ochraně spotřebitele plyne, že prodávající je (až na výjimky) povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit s konečnou nabídkovou cenou před jednáním o koupi zboží, a označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztahenou k prodávánému jednotkovému množství. V daném případě na předloženém jídelním lístku ze strany obsluhy byla uvedena částka 150 Kč za jednu porci palačinek se zmrzlinou. Zároveň má prodávající povinnost ceny správně účtovat, avšak žalobkyně své povinnosti nedostála a odlišně od ceny uvedené v předloženém jídelním lístku spotřebitelům v rámci kontrolního nákupu účtovala cenu za jednu porci palačinek se zmrzlinou částku ve výši 170 Kč, tedy o 20 Kč více, než deklarovala v jídelním lístku. Lichá, resp. bezpředmětná je rovněž argumentace žalobkyně odkazující na zbylé jídelní lístky, ve kterých měla být uvedena správná cena za jednu porci palačinek se zmrzlinou ve výši 170 Kč, neboť správní orgány v dané věci nejsou povinny zjišťovat tu část skutkové verze reality, která nemá bezprostřední význam pro posouzení daného skutku, neboli i případná existence „aktualizovaných“ jídelních lístků nemůže nic změnit na tom, že spotřebitel, který může volit výběr nabízeného pokrmu i podle ceny, byl uveden v omyl.
82. Z obsahu spisu vyplývá, že v rámci kontrolního nákupu provedeného kontrolory v anglickém jazyce nebyli spotřebitelé v okamžiku nabídky seznámeni s prodejní cenou druhu účtované položky „servis 10 %“, přičemž česky mluvícím spotřebitelům nebyla tato položka účtována. Vytýkané jednání správní orgán I. stupně kvalifikoval jako porušení § 6 zákona o ochraně spotřebitele. K tvrzení žalobkyně, že její zaměstnanci procházejí pravidelnými školeními a v dané situaci došlo k selhání lidského faktoru, soud poukazuje na § 20 odst. 2 PřesZ, kdy úvahy o možných příčinách pochybení nejsou rozhodné, neboť odpovědnost za přestupky podle zákona o ochraně spotřebitele je odpovědností objektivní s možností liberace, nicméně podmínky liberace v daném případě nebyly naplněny, resp. žalobkyně uvedené ani netvrdila a blíže nespecifikovala.
83. Žalobkyně si v žalobě protiřečí, pokud shledává nesprávnost protokolu o kontrole ze dne 6. 2. 2019 ve vztahu k účtování „servisu 10 %“. Na jedné straně tvrdí, že spropitné bylo ze strany anglicky hovořících spotřebitelů požadováno, nebo alespoň tak obsluha jejich řeči mohla rozumět, zároveň však dodala, že i v tomto ohledu se jedná o ojedinělé pochybení konkrétní obsluhy, která již není u žalobkyně zaměstnána. Žalobkyně vycházela z jakési praxe, že anglicky hovořící spotřebitelé naúčtování položky „servis 10%“ představující spropitné vyžadují. Z protokolu o kontrole nevyplývá, že by kontroloři vyzvali obsluhu k započtení spropitného ve výši 10 %, který by pak na účtence představoval položku „servis 10%“. Uvedené rovněž vyplývá i z obsahu protokolu uvedeného pod bodem 5. „Diskriminace“, kde kontroloři zaznamenali jednání žalobkyně naplňující znaky diskriminace v odlišném přístupu k anglicky hovořícím spotřebitelům, neboť česky mluvícím spotřebitelům tato položka naúčtována nebyla a možnost naúčtování nabídnuta

nebyla. Diskriminace tak byla shledána v odlišném jednání vůči jedné skupině spotřebitelů. Z tohoto důvodu kontroloři nemohli ověřit správnost účtování, neboť spotřebitel nebyl v okamžiku nabídky seznámen s prodejní cenou jednoho druhu účtované položky, a to „servis 10%“. Pokud by kontroloři požadovali zaúčtování položky „servis 10 %“ po obsluze, byli by schopni ověřit správnost účtování, neboť by byli dopředu obeznámeni s jeho výší.

84. Z obsahu protokolu o kontrole dále vyplývá, že na jídelním lístku nebyla položka „tatarská omáčka“ vůbec uvedena, přičemž z účtenky kontrolního nákupu realizovaném kontrolory v českém jazyce vyplývá, že za tuto položku byla naúčtována částka 20 Kč/porce. O cenách nápojů a pokrmů byl spotřebitel informován formou jídelního a nápojového lístku, avšak v případě tatarské omáčky nebyl spotřebitel seznámen s cenou, o čem svědčí i záznam v podobě nemožnosti ověření správnosti účtování konečné ceny kontrolního nákupu. K uvedenému lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30 *„povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku“*. Prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží informovat spotřebitele tak, aby měl možnost seznámit se s cenou v dostatečném předstihu před jednáním o koupi zboží (srov. VÍTOVÁ, Blanka. *Zákon o ochraně spotřebitele: Komentář*).
85. Ústní sdělení ceny nelze považovat za dostatečné s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 8 As 3/2017 – 34. Jak již dříve judikoval Nejvyšší správní soud, *„(z)ákon staví jiné vhodné zpřístupnění informace o ceně výrobku či služby naroveň přímému označení výrobku cenou. Musí se tedy jednat o informaci ekvivalentní. Z toho důvodu musí být podle názoru Nejvyššího správního soudu informace zásadně zpřístupněna bezprostředně (nikoliv odkazem na zdroje, které nejsou v provozovně fyzicky přítomny), viditelně a bez nutnosti interakce spotřebitele s obsluhou prodejce či poskytovatele služeb. Informace o ceně ubytovací služby tedy musí být přinejmenším viditelně přítomna v provozovně, v níž je služba nabízena, aniž by spotřebitel nejprve musel projevit o službu zájem nebo učinit jiný srovnatelný úkon.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 As 15/2016-23). Za daných okolností lze konstatovat, že žalobkyně pochybila, pokud spotřebitele ve smyslu § 12 zákona o ochraně spotřebitele řádně a včas neinformovala o ceně daného produktu.
86. Za absurdní soud považuje argumentaci žalobkyně, že tatarskou omáčku neřadí mezi pokrmy, nýbrž jí podřazuje pod kategorii dochucovadel (jindy též ochucovadel či přísad). Do kategorie dochucovadel sama řadí sůl, pepř a ocet, o jejichž ceně rovněž spotřebitele předem neinformuje, jelikož nejsou samostatně prodávány. V daném případě by pak bylo možné dojít k závěru, že žalobkyně si účtuje konkrétní cenu i za výše zmíněná dochucovadla rovněž bez předchozího seznámení s touto cenou navzdory tomu, že tato dochucovadla jsou obvykle v restauračních zařízeních podávána zdarma, popřípadě jsou již započítána v konečné ceně pokrmu, která je uvedena v jídelním lístku.
87. Závěr o spáchaných přestupcích uvedených pod bodem 2 tohoto rozsudku správní orgán I. stupně opřel o obsah protokolu o kontrole ze dne 6. 2. 2019 a ústním jednáním ze dne 23. 7. 2019. Soud po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že správní orgány náležitě zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

88. Přirovnání kontrolora k „agentu provokatérovi“ je zcela mylné. Předně je třeba uvést, že se jedná o termín trestního práva, označovaný jako provokace k trestné činnosti a ačkoliv se v přestupkovém právu uplatňují zásady práva trestního, spadá tento institut výlučně do práva trestního. Trestní kolegium Nejvyššího soudu ve svém stanovisku sp. zn. Tpjn 301/2014 uvedlo: „ (...) *Za policejní provokaci se považuje aktivní činnost policie, která směřuje k podněcování určité osoby (fyzické či právnické) ke spáchání konkrétního trestného činu s cílem získat usvědčující důkazy a vyvolat její trestní stíhání, a jejímž důsledkem je vzbuzení úmyslu spáchat trestný čin podněcovanou osobou, ačkoliv předtím tato osoba žádný takový úmysl neměla. Policejní provokací je i taková aktivní činnost policie, již dochází k doplňování chybějících zákonných znaků základní skutkové podstaty určitého trestného činu, k záměrnému podstatnému navýšení rozsahu spáchaného činu podněcovanou osobou, či k jiným způsobem vyvolané změně právní kvalifikace spáchaného činu k tíži podněcované osoby, zejména pokud jde o okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, byť by jinak tato osoba byla k spáchání činu v obecném smyslu rozhodnuta. (...). Důkaz získaný na základě policejní provokace je absolutně neúčinný v trestním řízení vedeném proti vyprovokované osobě.*“.
89. Práva a povinnosti, která kontrolorům vymezuje kontrolní řád nelze zaměňovat s trestněprávním institutem – provokace k trestné činnosti. Úkolem kontrolorů je zjistit, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů (viz § 2 kontrolního řádu). Soud tedy tuto námitku neshledává důvodnou, neboť požadavek učiněný ze strany kontrolora, který žalobkyně považuje za účelový a vykazující prvky nekorektního jednání kontrolorů, nemůže ospravedlnit to, že profesionál s předmětem podnikání hostinská činnost nedodrží povinnosti předepsané zákonem či povinnosti uložené na základě zákona. S ohledem na výše vyřčené je užití protokolu o kontrole ze dne 6. 2. 2019 jako důkazu zcela v souladu se zákonem a nejedná se o neúčinný důkaz.
90. Soud tedy neshledal důvodnými ani námitky soustředěné pod čtvrtým žalobním bodem. K otázce namítané neúplnosti a absence zachycení správného průběhu kontroly a k otázce výsledku navržených svědků soud blíže odkazuje na vypořádání námitek pod druhým žalobním bodem.
91. Co se týče páté žalobní námitky, soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010- 97, publ. pod č. 2209/2011 Sb. NSS, v němž uvedl, „že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech - principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifickým konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.“ Je přitom nutno si uvědomit, že trest nemá toliko funkci represivní, ale je též nástrojem preventivní ochrany a musí do určité míry „bolet“, aby plnil svůj účel (srov. rozsudek městského soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003-48, publ. pod č. 560/2005 Sb. NSS).
92. K námitce nepřiměřenosti výše uložené sankce soud předně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 4 Ads 123/2009-99, v němž konstatoval, že: „(u)kládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze

tohoto uvážení, a nebo -v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání – zda správní orgán volně uvážení nezneužil.“ Nejvyšší správní soud dále v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46 zdůraznil, že: „(ú)kolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“. Soud se proto námitkou nepřiměřenosti výše pokuty zabýval v intencích, zda správní úvaha o výši pokuty byla žalovanou, resp. správním orgánem I. stupně učiněna v zákonem stanovených mezích a zda nedošlo k jejímu zneužití.

93. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 -133, č. 2092/2010 Sb. NSS, pak plyne, že při zkoumání výše pokuty je nutno kromě rozpětí zákonné sazby sankce přihlédnout i ke konkrétním skutkovým okolnostem věci: *„(a)by pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě.“.*
94. Přiměřeností uložené pokuty se prvostupňový orgán zabýval na straně 9 a násl. svého rozhodnutí z hlediska způsobu jednání, následku, polehčujících a přitěžujících okolností a z hlediska represivní a preventivní úlohy ukládané sankce. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí na straně 5 a násl. ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně. Správní orgány přihlédly k místu spáchání přestupku, kdy provozovna žalobkyně se nachází v centru Prahy a je zde zvýšená koncentrace zahraničních turistů, kteří jsou ohroženou skupinou zejména v případě diskriminačního jednání provozovatelů. Jako přitěžující okolnost shledaly, že žalobkyně svým jednáním spáchala celkem tři přestupky. Naopak ve prospěch žalobkyně hodnotila žalovaná skutečnost, že se u žalobkyně jednalo o první porušení zákonných povinností. Uložená sankce ve výši 80 000 Kč tak splňuje vzhledem k okolnostem případu svou preventivní a represivní funkci. Nutno též zdůraznit, že žalobkyni byl v souladu se zásadou absorpce uložen úhrnný trest podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, a žalobkyně tak mohla být potrestána pokutou až do výše 5 000 000 Kč. Sankce uložená ve výši 1,6 % maximální sazby je proto vzhledem ke všem výše popsaným okolnostem případu zcela adekvátní, resp. nikoli nepřiměřená. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů k výši pokuty ve svém celku obsahují skutkové i právní úvahy a zvažují jednotlivá zákonná hlediska. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nenamítala likvidační účinky pokuty. Správní orgány neměly důvod zkoumat hospodářský stav či poměry žalobkyně, jak namítla žalobkyně u ústního jednání, neboť takovou námitku žalobkyně ve správním řízení neuplatnila. Nadto nebyla tato námitka uplatněna ve lhůtě podle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.
95. Po posouzení výše uvedených úvah, jimiž správní orgány obou stupňů zdůvodnily výměru sankce uložené žalobkyni ve výši 80 000 Kč za vytykaná protiprávní jednání, dospěl soud k závěru, že v projednávané věci nedošlo ze strany žalované k vybočení ze zákonem stanovených mezí ani ke zneužití diskrečního práva. V rámci své správní úvahy náležitě posoudily jednotlivá zákonem vymezená kritéria a při tomto hodnocení si počínaly

logicky a racionálně; o překročení mezí správního uvážení či excesu při individualizaci trestu ze strany správních orgánů tak nelze hovořit.

96. Soud nepovažuje stanovenou výši pokuty za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou, neboť odpovídá charakteru deliktního jednání a okolnostem jeho spáchání, přičemž ve vztahu k osobě žalobkyně, která je fungující společností s ručením omezeným, se zjevně nejedná o pokutu likvidační (tuto skutečnost ostatně žalobkyně ani netvrdila). Soud tak neshledal důvody pro postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
97. Pro úplnost soud podotýká, že se žalobkyně domáhala rovněž toho, aby soud rozhodnutí správního orgánu změnil a namísto správních orgánů ve věci rozhodl. Takový požadavek jde nad rámec výrokových možností soudu stanovených zákonem, jež vyplývají z § 78 s. ř. s. Takový žalobní petit soud interpretoval jako návrh na zrušení napadeného rozhodnutí, neboť způsobem navrženým žalobkyní rozhodnout nemohl.
98. Soud uzavírá, že žalovaná se v odůvodnění rozhodnutí dostatečně vypořádala s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobkyně, rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Protože soud shledává správními zjištění správních orgánů plynoucí z podkladů pro rozhodnutí a ztotožňuje se i s jejich právními závěry, v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované, která tvoří nedílný celek. Soud rovněž neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
99. Důkazy, které žalobkyně navrhovala v žalobě (účastnický výslech jednatelky žalobkyně a výslech stávajících zaměstnanců žalobkyně), soud neprovedl, neboť považuje zjištěný skutkový stav správními orgány za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětných přestupků žalobkyní. Lze jen dodat, že výslech stávajících zaměstnanců by v dané věci neobjasnil skutkový stav věci ke dni provedené kontroly.

VII. Závěr a náklady řízení

100. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
101. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšné žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.